

paalægges ham som Pligt, men som man netop giver ham Lov til, efter som han selv finder for godt eller ikke. Naar det saaledes alligevel skal afgøres ved et Støn, mener Lagtinget, at dette Støn lige saa godt kunde besørages af Oversundhedskommissionen; med Hensyn til at afgøre, hvor vidt der kunde være Grund for Tysitus til at rejse hen til et Sted, hvor en Distriktslæge har taget Sygdomme under Behandling, og om der kunde være Anledning til at have store Udgifter i den Anledning eller ikke, maa Oversundhedskommissionen forudsættes at have baade lokal og personligt Kendskab, i det mindste i lige saa høj Grad som Tysitus. — Hvad Lønnen angik, bemærkede det ærede Medlem, at Amtmændene herneede beholdt deres Løn foruden at de fik 6 Kr. i Diæter om Dagen; det samme er Tilfældet med Tysitus, han beholder sin faste Løn, og hans Indtægter ved Praksis mener jeg bestemt, at han som Regel lige saa godt vil kunne faa, naar han er paa Rejse, som naar han er hjemme, thi saaledes ere Forholdene jo deroppe. Det ærede Medlem ved, hvor vanskeligt det er at faa fat paa en Læge paa Færøerne; naar Lægen derfor kommer til et Sted, som ligger langt borte fra hans egentlige Hjem, saa er han ganske sikker paa at faa en hel Mængde Konsultationer, som jo ganske vist ikke ville blive betalte meget højt, men som dog, naar der er mange af dem, med Bæthed vil kunne gøre, at han holdes skadesløs for, hvad han vil miste af Praksis hjemme i samme Tid. For øvrigt bemærkede jeg for, at jeg blot henstillede disse Punkter til nærmere Overvejelse. Det er ingenlunde min Mening, at jeg vil paastaa, at det vil være det ene rigtige at faa Loven i den Affattelse, som Lagtinget har foreslaaet.

Rump: Af Hensyn til, at den Uoverensstemmelse, som her finder Sted mellem den ærede færøiske Landstingsmand og mig, andet Steds jo vil kunne influere paa Sagen, vil jeg blot gøre to enkelte Bemærkninger. Den ene er den, at denne usikre Anvisning paa den Indtægt, som Tysitus skal kunne faa ved at komme andet Steds, siger ikke saa meget. Naar det nemlig hændes, hvad tit sker paa Færøerne, at han bliver „vejrfast“, som det hedder, og maa blive liggende i 4—5 Dage paa samme Sted, saa faar han vel den første Dag al den Praksis, som er at faa paa det Sted, men da han bliver længere Tid hjemme fra, vil han jo i saadanne Tilfælde uden Tvivl gaa tabt af en større Indtægt hjemme. — Dernæst ønsker jeg at bemærke, at Parallellen

med, hvad der er tillagt Amtmændene og forskellige andre efter Epidemiloven, hører ikke hjemme her. Skal der drages en Parallel, maa det dog være med de Diæter, som Tysitus her nede faar efter Epidemiloven, og det er netop — efter hvad Motiverne ophjse — det 5-dobbelte af, hvad Amtmændene faa, og det 3-dobbelte af, hvad der er foreslaaet for Tysitus paa Færøerne.

Jusitministeren (Melleman):

Hvad de to her omtalte Punkter angaa, maa jeg rigtignok bestemt holde paa, at Tysitus's Afgang til at rejse hen og se, hvorledes Forholdene ere paa et Sted, hvor en smitsom Sygdom er udbrudt, maa ikke være afhængig af, hvad Sundhedskommissionens Medlemmer, som jo ere ikke-lægekyndige Folk, mene eller ikke mene om hans Rejse's Hensigtsmæssighed. For det første er Tysitus den Embedsmand, som nærmest maa bære Ansvar for lige over for Regeringen for Sundhedsstilstanden og Sundhedsforholdene paa Færøerne, og for det andet er han den eneste, som kan have en Forestilling om, hvor vidt de foreliggende Tilfælde ere af en saadan Art, at de vække Frygt for, at Epidemien skal blive mere ondartet. Det kunne andre ikke tilegne sig noget Støn over. Tysitus er det eneste lægekyndige Medlem af Oversundhedskommissionen, saa at jeg maa finde det at være et aldeles forfærdigt Forhold, hvis man af økonomiske Grunde skulde kunne forbyde ham at rejse hen til det paagældende Sted for paa Stedet at anstille Undersøgelser om Epidemien, naar han selv i Kraft af sin Indsigt som Læge mener, at det er fornødent. Jeg har derfor ikke kunnet gaa med til denne Bestemmelse, som jo vistnok efter danske Begreber vilde blive anset for noget ganske umuligt.

Hvad angaar det andet Spørgsmaal om Bederlaget, da skal jeg bemærke, at det jo slet ikke er Meningen med Tysitus's Rejse, at han skal ligge og praktisere paa de Steder, han kommer forbi; det maa endogsaa være Meningen, at han ikke maa opholde sig efter saadan noget. Vil han rejse et Sted hen for at undersøge Forholdene i Anledning af indtrufne Tilfælde af smitsom Sygdom, maa det være Meningen, at han skal faa snart som muligt begive sig derhen og tilbage igen og ikke uden Nødvendighed opholde sig paa Stedet. Det er ikke Meningen at ville gøre ham til en vandrende Praktikus paa disse Rejser, selv om han derved kan tjene noget. Hvis Vejr og Wind og Forholdene i øvrigt tillade det, kan han efter min Mening ikke forsvare at blive liggende paa et Sted, fordi der kommer en